

Vēlme

Elders Dalins H. Oukss

no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Esmu izvēlējis runāt par to, cik svarīga ir vēlme. Es ceru, ka katrs no mums ieklausīsies savā sirdī, lai noteiktu, ko mēs īsti vēlamies un kā mēs attiecamies pret mūsu visnozīmīgākajām vēlmēm.

Vēlmes diktē mūsu prioritātes, prioritātes veido mūsu izvēli, un izvēle nosaka to, kā mēs rīkojamies. Vēlmes, saskaņā ar kurām mēs rīkojamies, nosaka mūsu izmaiņas, mūsu sasniegumus un to, par ko mēs kļūstam.

Vispirms es vēlos runāt par vienkāršām vēlmēm. Kā mirstīgām būtnēm — mums ir dažas laicīgās pamatvajadzības. Vēlmes — apmierināt šīs vajadzības — ietekmē mūsu izvēli un nosaka mūsu rīcību. Trīs piemēri ilustrēs, kā dažkārt mēs aizstājam šīs vēlmes ar citām vēlmēm, kuras mēs uzskatām par svarīgākām.

Pirmkārt, ēdiens. Mums ir pamatvajadzība pēc ēdiena, taču uz laiku šo vēlmi var aizstāt ar spēcīgāku vēlmi — gavēt.

Otrkārt, mājoklis. Kad man bija divpadsmit gadi, es atteicos no vēlmes pēc pajumtes, jo es vēlējos izpildīt skautu prasību — pārnakšņot mežā. Es biju viens no vairākiem zēniem, kas devās prom no ērtajām teltīm, uzbūvēja patvērumu un sagatavoja gultu no tiem dabas materiāliem, kurus mēs varējām atrast.

Treškārt, miegs. Pat šī pamatvajadzība var tikt uz laiku aizstāta ar kādu svarīgāku vēlmi. Kā jauns Jūtas nacionālās gvardes kareivis es to iemācījos no kāda virsnieka ar kaujas pieredzi.

Korejas kara pirmajos mēnešos Jūtas nacionālās gvardes zemes artilēristu vienība tika iesaukta aktīvajā dienestā. Šajā vienībā, kuru vadīja kapteinis Rejs Koks, bija aptuveni 40 mormoņu vīrieši. Pēc papildus apmācībām un vienības pastiprināšanas ar rezervistiem no citām vietām, viņi tika aizsūtīti uz Koreju, kur viņi piedzīvoja vienas no briesmīgākajām tā kara kaujām. Kādā kaujā viņiem vajadzēja atvairīt strauju vairāku simtu ienaidnieku kājnieku uzbrukumu, kura rezultātā tika pārspētas un iznīcinātas citas artilēristu vienības.

Kāds tam sakars ar vēlmi aizstāt miegu? Vienā no kritiskākajām naktīm, kad ienaidnieka kājnieki bija iespedušies cauri frontes līnijai tajos aizmugures rajonos, kuros atradās artilērija, kapteinis lika ievilkt lauka telefona līnijas savā teltī un pavēlēja saviem daudzajiem perimetra sargiem zvanīt viņam personīgi katru stundu visas nakts garumā. Tas palīdzēja sargiem palikt nomodā, taču vienlaicīgi nozīmēja, ka kapteiņa Koka miegs tika traucēts vairākas reizes. „Kā jūs to varējāt paveikt?” es viņam jautāju. Viņa atbilde demonstrē prevalējošās vēlmes spēku.

„Es zināju, ka, ja mēs kādreiz atgrieztos mājās, es satiktu to puīšu vecākus mūsu mazās pilsētas ielās, un es negribētu satikt nevienu no viņiem, ja viņu dēls neatgrieztos mājās tādēļ, ka es — kā viņa komandieris — nebūtu kaut ko izdarījis.”¹

Kāds labs prevalējošās vēlmes spēka, kas ietekmē prioritātes un mūsu rīcību, piemērs! Kāds labs piemērs katram no mums, kuri esam atbildīgi par citu labklājību — kā vecāki, Baznīcas vadītāji un skolotāji!

Noslēgumā minētajam, agri no rīta, pēc praktiski negulētas, nakts kapteinis Koks vadīja savus vīrus pretuzbrukumā ienaidnieka kājniekiem. Viņi sagūstīja vairāk nekā 800 ienaidnieku, savukārt pašu rindās bija tikai divi ievainotie. Koks tika apbalvots par drošsirdību, un viņa vienība saņēma prezidenta apbalvojumu par īpašu varonību. Līdzīgi Helamana jaunajiem kareivjiem (skat. Alma 57:25–26) viņi visi atgriezās mājās.²

Mormona Grāmata satur daudzas mācības par to, cik svarīga ir vēlme.

Pēc daudzām stundām, lūdzoties To Kungu, Ēnosam tika pateikts, ka viņa grēki ir piedoti. Tad viņš sāka „just vēlmi pēc savu brāļu” labklājības (Ēnosa 1:9). Viņš rakstīja: „Un ... kad es biju lūdzies un strādājis ar visu uzcītību, Tas Kungs sacīja man: Es dāvāšu tev pēc tavām vēlmēm tavas ticības dēļ” (12. p.). Ievērojiet trīs nepieciešamos elementus, kuriem ir jābūt pirms apsolītās svētības: vēlme, uzcītība un ticība.

Savā sprediķī par ticību Alma mācīja, ka ticību aizsāk vēlme „ticēt”, ja mēs ļausim „šai vēlmei darboties [mūsos]” (Almas 32:27).

Cita lieliska mācība par vēlmi, it īpaši attiecībā uz to, kādai būtu jābūt mūsu viskvēlākajai vēlmei, atrodama lamaniešu ķēniņa pieredzē, kad to mācīja misionārs Ārons. Kad Ārona mācība piesaistīja viņa interesi, ķēniņš jautāja: „Kas man ir jādara, lai iegūtu šo mūžīgo dzīvi?” (Almas 22:15). Ārons atbildēja: „Ja tu to vēlies, ... ja tu nožēlosi visus savus grēkus un metīsies ceļos Dieva priekšā, un piesauksi Viņa Vārdu ticībā, ticot, ka tu saņemsi, tad tu saņemsi to cerību, ko tu vēlies” (16. p.).

Ķēniņš to izdarīja un varenā lūgšanā paziņoja: „Es atstāšu visus savus grēkus, lai Tevi pazītu ... lai es tiktu ... izglābts pēdējā dienā” (18. p.). Ar šādu apņemšanos un šādu visstiprākās vēlmes atklāšanu, viņa lūgšana tika atbildēta brīnumainā veidā.

Pravietim Almam bija milzīga vēlēšanās sludināt grēku nožēlošanu katram cilvēkam, tomēr viņš saprata, ka viņam nav jāvēlas tādu pārliecinošu spēku, kas nepieciešams, lai to īstenotu, un viņš secināja, ka „taisnais Dievs ... dāvā cilvēkiem atbilstoši viņu vēlmei, vai tā ir uz nāvi vai uz dzīvību” (Almas 29:4). Līdzīgi mūsdienu atklāsmē Tas Kungs paziņo, ka Viņš tiesās „visus cilvēkus pēc viņu darbiem, atbilstoši viņu sirds vēlmēm” (M&D 137:9).

Vai mēs patiesi esam sagatavojušies tam, lai mūsu Mūžīgais Tiesnesis piešķirtu ārkārtīgu nozīmi tam, ko mēs patiešām vēlamies?

Daudzos Rakstu pantos tas, ko mēs vēlamies, aprakstīts kā tas, ko mēs meklējam. „Tas, kas Mani laikus meklēs, atradīs Mani, un netiks atmests” (M&D 88:83). „Tiecieties nopietni pēc labākajām dāvanām” (M&D 46:8). „Tas, kas cītīgi meklē — atradīs” (1. Nefīja 10:19). „Tuvojieties Man un Es tuvošos jums; meklējiet uzcītīgi Mani un Jūs atradīsiet Mani; lūdziet un jūs saņemsiet; klauvējiet un jums taps atvērts” (M&D 88:63).

Pielāgot mūsu vēlmes tam, lai mūžīgajām lietām piešķirtu augstāko prioritāti, nav vienkārši. Mēs visi tiekam kārdināti vēlēties četras pasaulīgās lietas, kas ir manta, statuss, sasniegumi un vara. Mēs varam vēlēties tās, taču mums nevajadzētu noteikt tās par mūsu augstākajām prioritātēm.

Tie, kuru augstākā vēlme ir vairot savus īpašumus, iekrīt materiālisma slazdā. Viņi nav ņēmuši vērā brīdinājumu: „Nemeklē nedz bagātības, nedz pasaules niecīgās lietas” (Almas 39:14; skat. arī Jēkaba gr. 2:18).

Tiem, kuri vēlas statusu vai varu, ir jāseko drosmīgā karapulku pavēlnieka Moronija piemēram, kurš nekalpoja, tiecoties pēc „varas” vai pēc „pasaules cieņas” (Almas 60:36).

Kā mēs pilnveidojam vēlmes? Tikai nedaudziem būs tāda situācija, kas motivēja Āronu Ralstonu,³ taču viņa pieredze ilustrē vērtīgu mācību par vēlmju pilnveidošanu. Ralstons veica pārgājieni nomaļā Dienvidjūtas kanjonā, kad izkustējās 800 mārciņas (360 kg) smags akmens un piespieda viņa labo roku. Piecas ilgas dienas viņš centās sevi atbrīvot. Kad viņš bija gatavs padoties un mirt, viņš redzēja vīzijā trīsgadīgu puiku, kurš skrēja viņam pretī un tika pacelts ar viņa kreiso roku. Saprotot to kā vīziju par viņa vēl nedzimušo dēlu nākotnē un kā apliecinājumu tam, ka viņš var palikt dzīvs, Ralstons saņēma drosmi un īstenoja ekstrēmu soli, lai glābtu savu dzīvību, pirms visi spēki bija zaudēti. Viņš salauza abus savas iesprūdušās, labās rokas kaulus un tad, izmantojot sava daudzfunkcionālā instrumenta nazi, nogrieza to roku. Tad apkopojot spēkus, viņš nogāja 5 jūdzes (8 km), līdz saņēma palīdzību.⁴ Tas ir lielisks piemērs tam, cik liels spēks piemīt intensīvai vēlmei! Kad mums ir vīzija, par ko mēs varam kļūt, mūsu vēlme un mūsu spēks rīkoties neiedomājami pieaug.

Vairumam no mums nekad nebūs tik ekstrēma situācija, taču katram no mums nāksies saskarties ar iespējamām lamatām, kas var traucēt virzību uz mūsu mūžīgo likteni. Ja mūsu taisnīgās vēlmes ir pietiekami intensīvas, tās motivēs mūs atbrīvot sevi no atkarībām, citām grēcīgām ietekmēm un prioritātēm, kas traucē mūsu mūžīgajai izaugsmei.

Mums ir jāatceras, ka taisnīgas vēlmes nedrīkst būt virspusējas, impulsīvas vai īslaicīgas. Tām jābūt patiesām, nemainīgām un pastāvīgām. Ja mūs motivē taisnīgas vēlmes, mēs tieksimies pēc tāda stāvokļa, ko aprakstīja pravietis Džozefs Smits — mēs esam pārvarējuši ļauno [mūsu] dzīvē un zaudējuši jebkādu vēlmi grēkot.⁵ Tas ir ļoti personisks lēmums. Kā elders Maksvels teica:

„Kad cilvēkus raksturo kā tādus, kas „ir zaudējuši vēlmi grēkot”, tad viņi ir tie, un tikai viņi, kas ir apzināti nolēmuši pazaudēt netaisnīgās vēlmes caur labprātīgu atteikšanos no visiem [viņu] grēkiem, lai iepazītu Dievu. ...

Tādēļ tas, ko mēs intensīvi vēlamies, pēc kāda laika noteiks to, par ko mēs kļūsim, un to, ko mēs saņemsim mūžībā.”⁶

Kaut arī ir ļoti svarīgi pazaudēt jebkādu vēlēšanos grēkot, mūžīgā dzīve pieprasa vairāk. Lai sasniegtu savu mūžīgo likteni, mums ir jāvēlas un jāstrādā, lai iegūtu tās rakstura īpašības, kas nepieciešamas, lai kļūtu par mūžīgu būtni. Piemēram, mūžīgas būtnes piedod visiem, kas tiem nodarījuši pāri. Citu cilvēku labklājību tās izvirza augstāk par savu. Un viņi mīl visus Dieva bērnus. Ja tas šķiet pārāk sarežģīti — un noteikti tas nav vienkārši nevienam no mums — tad mums vajadzētu sākt ar vēlēšanos iemantot tādas īpašības un lūgt mūsu mīlošajam Debesu Tēvam pēc palīdzības. Mormona Grāmata māca mums, ka ir jālūdz „Tēvu ar visu savu sirds spēku, lai [mēs] varētu tikt piepildīti ar šo mīlestību, ko Viņš ir dāvājis visiem tiem, kas ir patiesie Viņa Dēla, Jēzus Kristus, sekotāji” (Moronija 7:48).

Uzstāšanās noslēgumā ilustrēšu pēdējo piemēru par vēlmi, kurai ir jābūt vispārākajai, un tā attiecas uz visiem vīriešiem un sievietēm, gan tiem, kuri šobrīd ir precējušies, gan tiem, kas nav precējušies. Visiem ir jāvēlas un nopietni jāstrādā, lai nodrošinātu mūžīgo laulību. Tie, kuri jau ir

noslēguši tempļa laulību, ir jādara viss iespējamais, lai to saglabātu. Tiem, kuri nav precējušies, ir jāvēlas noslēgt tempļa laulību un jāizrāda prioritāras pūles, lai to sasniegtu. Jauniešiem un jaunajiem neprecētajiem ir jāpretojas taktiski pareizajai, bet mūžīgajā perspektīvā nepareizajai koncepcijai, kas apšaubā, ka stāties laulībā un radīt bērnus ir svarīgi.⁷

Neprecētie vīrieši, lūdzu, pārdomājiet izaicinājumu kādas neprecētas sievietes vēstulē. Viņa rakstīja par „taisnīgām Dieva meitām, kas patiesi meklē cienīgu dzīvesdraugu, taču liekoties, ka vīrieši to neredz un ir apjukusi, apdomājot, vai tas ir viņu pienākums — meklēt šīs brīnišķīgās, izredzētās mūsu Debesu Tēva meitas, izrādīt uzmanības apliecinājumus, vēlēties noslēgt un turēt svētās derības Tā Kunga namā.” Viņa secināja: „Ir daudz neprecētu Pēdējo dienu svēto vīriešu, kuri labprāt iet uz randiņiem un jauki pavada laiku, tomēr viņiem nav nekādas vēlmes jebkad uzņemties saistības pret sievieti.”⁸

Esmu pārliecināts, ka ir tādi jauni vīrieši, kas nepacietīgi meklē un kas vēlētos, lai es pasaku, ka ir arī tādas jaunas sievietes, kuru prioritāšu sarakstā vēlme pēc cienīgas laulības un bērniem ierindojas zem vēlmes pēc karjeras vai citiem laicīgiem sasniegumiem. Gan vīriešiem, gan sievietēm ir nepieciešamas taisnīgas vēlmes, kas vadīs tos uz mūžīgo dzīvi.

Atcerēsimies, ka vēlmes diktē mūsu prioritātes, prioritātes veido mūsu izvēli, un izvēle nosaka to, kā mēs rīkojamies. Turklāt tā ir mūsu rīcība un mūsu vēlmes, kas nosaka to, par ko mēs kļūstam, — vai par patiesu draugu, apdāvinātu skolotāju vai kādu, kas kvalificējas mūžīgajai dzīvei.

Es liecinu par Jēzu Kristu, kura mīlestība, kura mācības un kura veiktā Izpirkšana padara to visu iespējamu. Es lūdzu, lai vairāk par visu citu mēs vēlētos kļūt līdzīgāki Viņam tā, lai kādu dienu mēs varētu atgriezties Viņa klātbūtnē un saņemt Viņa prieka pilnību. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

Atsauces

1. Personiska intervija ar Reju Koku, Mt. Pleasant, Jūtā, 1985. gada 1. augustā, apstiprinot to, ko viņš man pastāstīja Provo, Jūtā apmēram 1953. gadā.
2. Skat. Richard C. Roberts, *Legacy, The History of the Utah National Guard* (2003), 307–314; „Self-Propelled Task Force,” *National Guardsman*, 1971. g. maijs; „Miracle at Kap Yong: The Story of the 213th” (filma, ko 2002. gadā producējusi Southern Utah University).
3. Skat. Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 248. lpp.
5. Skat. *Teachings of the Presidents of the Church, Joseph Smith* (2007), 211. lpp.
6. Neal A. Maxwell, „According to the Desire of [Our] Hearts,” *Ensign*, 1996. g. novembris, 21.–22. lpp.
7. Skat. Julie B. Beck, „Teaching the Doctrine of the Family,” *Liahona*, 2011. gada marts, 32.–37. lpp.; *Ensign*, 2011. g. marts, 12.–17. lpp.
8. 2006. gada 14. septembra vēstule.